

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LIBRERIA ESPANYOLA.
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

FORA DE BARCELONA.

Espanya, trimestre. 8 rs.
Antillas (Cuba y Pto. Rico). . . 16 »
Estranger. 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

NOTICIAS DE LA GUERRA.

Corren rumors de que ls russos van á rebre un gran RE-FORS.

FÁBULAS EN PROSA.

III.—Lo puro d' estanch.

Jo tinch lo vici de fumar.

Y es mes horrorós encare, si vestés consideran que tinch lo vici de fumar puros d'estanch. Cada dia, ja se sab, acabant de dinar, dono mitja pesseta; ó més ben dit llenso mitja pesseta.

Llenso mitja pesseta, porque compro quatre puros que no son bons mes que per llensar.

Avuy n'hi trobat un qu' era un modelo.

Lo malehit procedía de la fábrica nacional de Sevilla, de modo que fins hi tingut por de que una gitana d'aquellas que'ls fan, no m'hi hagués posat alguna mala cosa.

Describímo.

Era un puro mes pelut per sobre que un tros de bellut de cotó, mes dú que un carlí, mes apretat que un contribuyent, y mes plé de venas y de nervis que un mestre d'estudi despullat. Tenia 'l morro fort com una autoritat conservadora; y era finalment de varios colors com molts dipufats que jo coneix.

* *

Hi tret la caps de mistos, hi encés una cerilla, ab las dents hi espuntat al *héroe sevillano*, y al crit de «ó tú ó jo», m'hi clavet á xuclar posantlo á la flama.

Quín puro mes felís! Per mes que l'hi acostava 'l flam, per xó no 's cremava. Jo no hi vist tranquilitat com la d'aquell puro.

Jo xuclaba y escupia desesperadament: hi gastat mes saliva que M. Gambetta 'l dia que van tornarse á obrir las Cámaras francesas; hi encés mes cerillas que 'l famós Paul de Cassagnac, y 'l puro tiesso que tiesso, de primé 's tornava carbó que no pas cendra.

Hi prés la resolució de passarlo varias vegadas de dalt á baix ab una agulla de fer mitja; l'hi remogut ab los dits; fins l'hi colcat en l'encaix de una porta, per veure si aixafantlo l'hi commovia las entranyas, y al últim lo determinava á tirar.

Tot inútil. Lo puro s'ha deixat fer trossos, avants de cumplir la seva missió.

Llavors ¿que havia de fer?

Lo que 's fá sempre que 's troba un puro que no tira; l'hi hagut de tirar.

Allá terra s'ha quedat mes desfet que'ls constitucionals, de modo que ni haurá pogut aprofitarlo la dona que recull cigalas.

* *

Dedico aquesta fabuleta als meus amichs francesos.

Quan se troba un puro que no vol tirar de cap de las maneras, se llensa y se'n encén un altre.

La culpa no será may del fumador, sino de'n Mac-Mahon.

Si per cas, porque no fá puros millors.

IV.—La calor y 'l fret.

L'aygua d'un sortidor vá quedar gelada.

Y tenia rahó l'aygua en tornarse gel. Feya un fret que tallava. Fins jo, que soch periodista, m'quedo de la mateixa manera, cada vegada que penso ab lo decret d'imprenta.

L'aygua gelada está inmóvil.

Igual que las societats, quan tenen un govern que patina sobre d'ellas.

Ab lo vent glassat de la restricció, sense veure la cara del sol de la llibertat, l'home que té 'l cor mes ardent, s'ensopeix, y 's queda fret com un cadáver.

Si l'home de cor ardent, sofreix aquesta sort, figúrinse que será tractantse de la majoria de una nació, composta d' homes de cor tébi ó de cor sense calor, com molts que corren.

* *

Pero cambia la decoració.

Vé un dia que 'l sol es com una fornal, de manera que 'ls seus raigs semblan ratxadas de plom fós.

Las pedras creman, los arbres s'assecan, no corra lo que 's diu un alé d'aire, y á copia de bullir la sanch dintre de las venas, vé que l'home s'ensopeix, s'asfixia y cau á terra fet un gandul.

L'aygua del sortidor sofreix una evaporació espantosa: s'altera la seva composició química; 's corromp; ompla de pudor l'atmosfera; produheix febras, y 's converteix en un niu de caps-grossos y granotas.

¡Ah! l'hi falta una mica de frescura, que templi l'ardencia del sol.

Ahir l'hi faltava sol; avuy l'hi falta fret.

* *

Crech que m'entenen sense necessitat de que m'espliqui.

Ni un govern que siga com lo pelat hivern; ni un estat de cosas que siga com lo bullidor istiu.

Barrejant l'ivern y l'istiu surt la fecunda y agradable primavera.

Barrejant l'autoritat y la llibertat surt també una cosa fecunda y agradable, que no se sembla en res al govern de'n Cánovas.

V.—Lo mirall.

Era lletja una senyora que jo coneixia, mes lletja que un renech de carlí. Bornia, ab un nas que semblava 'l hauprés de un barco, una boca com lo busson de ca'n Gibert, una orella á Sant Pere y una á Sant Pau y la cara picada de verola, formava la seva cara un conjunt mes lleig encare que totas las circunstancias mencionadas.

Cada vegada que 's posava al mirall, ella mateixa s'horroritzava.

Un dia vá notar que á la punta del nás l'hi sortia una berruga. Al véuresela va desmayarse.

Desde llavors vá manar que cubrissen lo mirall ab una glassa.

Ella no vá mirallarse may mes; pero la veritat; tampoch may mes vá tornarse guapa, y ni siquiera passadora.

* *

Figúrinse que 'l mirall, que reproduheix exactament lo que al davant se l'hi posa, es la premsa.

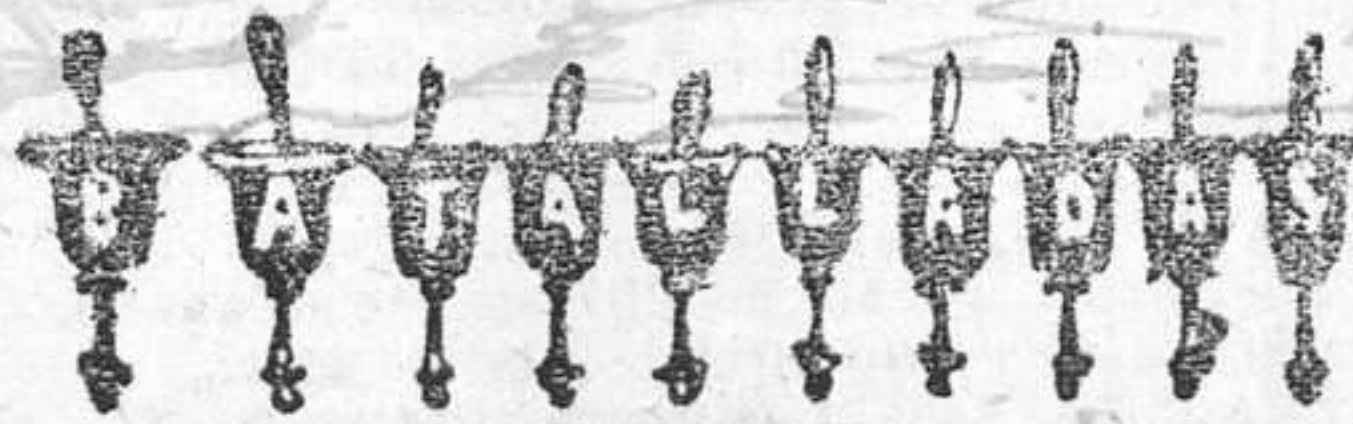
Figúrinse que la senyora lletja es lo govern. Compreném que al veure 's se desmayi.

Pero amigo, que 's resigni y que no surti de casa: tot lo mes que surti per Carnestoltas, per fer creure á tothom que dá careta.

Tapar lo mirall ab una glassa, porque diu la veritat, es tonto y es injust.

No per xó es més maco 'l govern que aixís tracta d'ocultar los seus defectes. Al contrari. Obrant d'aquest modo proba qu'es lleig, y que s'ho coneix.

P. K.

L' eminent orador y gefe de la democrácia Emilio Castelar publica una novela histórica ab lo titol de «Fra Filipo Lippi.»

No tinch de dirlos que l'obra es bona; bastará que 'ls repeteixi qu' es de Castelar.

Magnífica edició, láminas regaladas y mitj ral l'entrega.

Ja cal que passin per la botiga.

Un telégrama:

«S'han suspés fins al próxim Octubre las operaciones de la campaña de Cuba.»

Y aném dihent alló de sempre:

«La insurrección de Cuba toca á su término.»

Al veure que 'ls pelegrins ván á Roma, y que per poch que gastin sempre gastan, si jo fós Victor Manuel, diria sempre:

—Vingan pelegrins!..

Vels'hi aquí com lo qui té rahó sempre guanya.

Continua en lo Congrès la discussió dels presupuestos.

Lo nostre pá de cada dia.

Pero ¡ay! lo nostre pá de avuy es un pá com unas hóstias.

Los conservadores han suprimit lo Vigia de Monjuich.

Una economía de sis mil rals.

En cambi 'l comer que sabia anticipadament l'arribada dels barcos, se véu privat de un servey que l'hi era indispensable.

Compreném que quant torni á venir lo ministre de Foment á Barcelona s'economisi l'esmorsar que varen darli.

Pero jo ja 'u veig: ab una economía de 25 duros al més, Espanya 's pot comprar unas sabbatas novas.

Si may han estat á Reus, y en havent dinat, han preguntat á algú:—«¿A hont se pren café en aquesta terra?» ¿quan s'hi jugan que 'ls hi haurán respost:—«Vagi á ca'n Estivill!»

Donchs figúrinse que sense anar á Ret's, sense móures de Barcelona, poden anar á ca'n Estivill.

La cosa s'espluca facilment, sabent que 'l senyor Estivill, qu' es un home d'aquells que may van endarrera, acaba de montar un café en la Rambla de Canaletas, que si m'hi vol, jo faig companyia ab ell tot desseguida.

No per ferhi negoci, cá, res d'aixó sino per servirlos bé y deixarlos contents.

Vajin al café de la Perla, qu'entre paréntesis es molt elegant y sabrán tornarme la resposta.

Fins al dia 12 del corrent s'ensenya la *Danae* en lo teatro Principal.

Los qui no van anarhi, si no hi van no tenen excusa.

Are la entrada no valdrá més que un ral.

¿Y qué me'n dihen de la presó de'n Ruiz Zorrilla y de'n Lagunero?

Lo govern francés no respecta mes que als carlins. Si un liberal vá á n'aquell país en busca d'hospitalitat l'hi rebaten la porta pels nassos.

* *

Rosa Samaniego, 'l ferós criminal que ha comés mes atrocitats que cabells no té al cap, no ha pogut ser entregat...

Perqué?

Perque era carlí.

En cambi en Ruiz Zorrilla que no té una gota de sanch que l'hi pesi sobre la conciencia, sino hagués sigut pel xivarri que aixó haguera produhit, hauria sigut entregat com lo pitjor dels criminals.

* *

Ja deya bé un diputat de la situació:

«Lo nostre capitá general en Paris ha agafat als gefes dels reformistas.»

Al menos nos queda 'l consol de veure que ab governs com lo govern que aré hi ha á Fransa, fins nosaltres som capassos de conquistarla.

La bolsa continua á 10'35.
Paciencia, que ja baixará una mica més.
Quan arribi aquest cas, no fassin posturas: tots han de comprar paper, per poch que siga.
D' aquesta manera sent tots rentistes y no cobrant ningú 'ls conservadors haurán realitzat l' igualtat, que 'ls demócratas, ab tot y ser partidaris d' ella, no vem poder lograr.

El Siglo futuro y l' Espanya, periódichs católics á qui 'u será més, s' están donant cada cop de beneto, que ressona com una canonada.
Figúrinse que el Siglo futuro diu á l' Espanya qu' es un llop vestit d' ovella.
Si jo fos de l' Espanya diria al Siglo futuro:
—«Donchs miri, vosté es una ovella vestida de llop.»
No hi ha res mes divertit que la lutxa de católics; ni la lutxa de galls.

Llegeixo en un periódich de Roma:
«Puja á uns xexanta milions de rals lo que ha rebut lo Papa durant l' actual jubileo.»
Si com diuhen los neos, los católics han de passar déu rals diaris al Papa, perque puga fer bulli l' olla, ab 60 milions de rals, á déu rals cada dia, tenim Papa per 1672 anys.
Y vagin tirant.

Lo cabildo catedral de Barcelona ha sigut agraciad pèl govern ab lo titol d' excelencia.
Ell no podrà no satisfèrli las pagas: pero titols... Tira ayant, tots los que vulgas.
Jo no li donaria solament lo d'excelencia, sino 'l de inmillorable.

Ha prés possecció del càrrech de rector de de San Andrés de Madrit lo célebre capellá carlista D. Vicens Manterola.
La rectoria de San Andrés es una breva de las bonas.
Jo ja 'u veig: en Mantecola era conceller de D. Carlos, y á tout seigneur tout honneur.
Que traduhit al catalá vol dir:—«Feste carli y calat á jeure.»

Llegeixo en un diari:
«Van pèls carrers de Mataró alguns obrers, cantant coplas al só de guitarras y panderos, implorant aixis la caritat pública, per falta de treball.»

Jo sech pobre com vosaltres y no puch fervos mes que la caritat de un parell de coplas.
Com qu' es necessari qu' estigüeu bè ab lo govern, perque si nó nos us deixarà cantar, aqui van las coplas en alabansa de 'n Cánovas.

«Ahir treballant suávam, y avuy cantém ab donaire gloria al govern qu' are 'ns mana que vol que no'ns cansém gaire.»

«Se'ns tancan tallers y fábricas. ¡Apa obrers cops al pandero!... Gloria al govern qu' are 'ns mana que bè 'u mereix pèl salero!...»

Ja han sortit unas novas cubertas ab anuncis, elegants y ben presentadas.

De segur que no trobarán café que no las tingan.

Lo Srs. Martí y Barril s' han llait, pues á pesar de ser tant reforsadas, las cedeixen gratis als establiments públics. L'anunciant pot donarse per content: gracias á aquestas cubertas, no hi ha ningú que las agafi que no s' doni del anunci.

¡PESSETAS!

A UNA NENA MOLT GUAPELA PERO... MOLT POBRE.

¡Vols dirme, salada, vols dirme, nineta, perque sent tant guapa, tant dolsa y pitera, tenint tanta gracia, sent tant y tant bella...»

tens tants poquets quartos, tant pecas pessetas?

Jo t' estimaria, pues vaja... m' engresca quan veig que ab ta mare pèl Parque passejas, tant mona y galana, vestida de festa; mes... ¡que 'n farém, noya si ne tens pessetas!

¡Quin grèu, aixerida, que 'm sab ta pobresa! Si fosses bèa rica... ¡que bè, nina mèva! Felis ab tu fora com ningú en la terra, puig tú 'm donarias amor... y pessetas.

Conserva ab cuidado ta santa puresa, tas gracias divinas que á mi 'l cor me prenen; conservat ben guapa, ben tendre y ben fresca, y... avismam quan tinguis un sach de pessetas.

C. GUMA.

En Bosch y Labrús demana al Congrés que 's fixi en l' industria y 'l comers de Catalunya.
Bé prou que s' hi fixa, sant cristiá.
Escolti Sr. Bosch ¿qué no li passan á vosté la papeleta de contribució cada trimestre?

Hasta 'ls ferro-carrils han protestat en Fransa contra 'l cop de cap del mariscal Mac-Mahon.
Durant l' últim mes, han produhit una cantitat molt inferior á la que donaren l' any passat y en los meses anteriors.
¡Pobre Mac-Mahon!
Hasta 'l carril lo xiula.

Llegeixo en un periódich:
«En una iglesia de Valencia hi han renyit dos individuos revestits de carácter sagrat, convertint la casa de Déu en camp de batalla.
Com ha de ser!...
Tenim una iglesia militant tant numerosa, y fá ja tant temps que están sense aixecarse...»

Al veure la conducta dels reaccionaris francesos, entregantse á las cábalas mes odiosas, deya un mariner dels nostres:
—¡Vaya quina gent! Han tancat las Cámaras y han obert los camarots.
Y responia un seu company.
—Bé prou que 'ls espavilarán lo dia que fassin baldeo.

Aquest any se farán las festas de la Mercè.
Ja veuhen si 'ns estima l' Ajuntament de 'n Fabra...
¡Fins ens fá festas!

Y continuan, segons diuhen, los robos de criaturas.
Jo ja 'u veig: com qu' en temps de conservadors no 's véu un quarto per un ull de la cara, ¿qué han de fé 'ls pobres lladres?
L' home que té una carrera ¿qué vol? Treballar.

Lo govern turch ha obtingut 50 milions, ab garantia dels diamants d' Abdul-Azis.
Si qu' está tronat lo pobre turch...: Seguint per aquest camí fins será capás d' empenyarse las calsas amplias y 'l casquet.

Es una cosa molt certa qu' en lo mon vé que tot passa: pelegrins y pelegrinas han passat y ningú 'n parla; passa 'l bou per bestia grossa si s' avé á portar las banyas; á Espanya passan també moltas cosas impassables; fins lo rús passa 'l Danubi y s' estén per l' altra banda.

Lo que á mi 'm sembla impossible es que passi 'l Sr. Cánovas, y que passant tantas cosas no passi de una vegada una pela de llautó que fá un any que tinch á casa.

Una disposició important:
«Lo govern ha ordenat que 'ls mestres de primeras lletras estigan eximits del pago de habilitat.»

Es igual que si á un que no menja calent, l' eximissen del us de fogó, d' olla y de cassola.
La verdadera habilitat dels mestres d' estudi, es la de viurer sense menjar.

La corbeta Maria de Molina ha rebut ordre d' anarse 'n á Constantinopla per protegir als súbdits espanyols en Turquía.
Y are que's convenci tothom de que 'l govern pensa ab ells.
De tal manera que fins los envia una senyora.

A Fransa s' han unit los legitimistas, los orleanistas y 'ls bonapartistas, per anar á las elecciones.

Units se creuhen que 'l país se 'ls empassará mes bè.
¡Vaya uns pensaments mes tontos!
Lo fel, lo vinagre y l' acibar son dolents posats per separat; pero, ja veuran, barrénglos y tastin la mescla, y si 'u treuhen las tripas, ja 'm poden dir que no hi entench pilota.

Paraulas de 'n Cánovas:
«Espanya es un país ahont ha progressat molt l' industria de conspirar.»
Podrá ser; pero 'm sembla qu' está encare mes adelantada l' industria de gobernar.

A Valencia demanan per edictes al cabecilla Pasqual Cucala, que mirin bè.
Potse 'l trobarán sota la taula d' alguna oficina.

La Correspondencia d' Espanya no créu qu' en Mac-Mahon donga cap cop d' Estat.
Jo tampoch.
Pero se 'm figura que no será per falta de ganas.
—Donchs perquè?
—Es molt senzill, perque segons quins cops se donan, fan un blau, y si's donan de cap, una banya.

La comissió del Senat ha introduhit molt pocas variacions á la lley d' imprenta.
Per supuesto, totas son desfavorables.
Esperém que 'l Congrés fará 'l mateix.
En Romero Robledo se 'm figura la criada que porta tots los ingredients per fer la pilota.
Lo Congrés y 'l Senat ha triunfat.
Lo fiscal la cou.
Y 'l tribunal d' imprenta se la menja

Van á establir un manicomi á Vich.
En terra de pelegrins, aquests establiments may hi están de sobras.

En un mes, segons una estadística que publica un periódich de Madrit, lo Banch ha rebut procedents de varias provincias 30 milions de rals.
A pesar de tot, lo desquento dels bitllets ha sigut sempre lo mateix.
Sortidas de peu de banch.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xarades ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Drach T., Pebró vermell, Pau dels Timbals y Petrimetre. Las demás que ne 's mencionan no 'ns serveixen.
 Ciutadà Ull de poll: Hi anirà 'l quadrat.—Angeleta: Idem lo geroglífich.—Valentí Julivert: La poesia ne es propia del temps; lo demés no 'ns serveix.—Drach T.: problema y poesia hi aniran.—Noy de Pimas: Idem lo quadrat.—Coxis: Idem la sinonimia.—Quinto del 77: Igual que la cantarella.—Freixeta petit: Publicarem lo problema.—Ciutadans J. Tevlas, Titeta, Marieta llaminera, F. Vergonyós, Pare nou, Paturro Ampurdanés, Societat del Rebinson, Enrich Macbeth, Monou, J. Maurán, U. C. T., T. Rodés, Cap y pota, Petrimetre, Pau dels Timbals, Pebró vermell, Jona y Tuyetas, Nis, D. Pius, Un desg. de la G. J., Campaná de Reus, Admirador de L. Ruiz, Esquila Crachs, Quintaneta, Un madrileño, J. Ruiz, Campaner catalá, Rossinyol, Dos Veteranos, Péu bufó de Reus, Odon, Malva americana y Baltá y B.: Lo que vostés nos envian no 'ns serveix.—Ciutadà Boixempifaig: Si sapigués los amehinos que 'ns dona la correspondencia compendria 'ls descuits: tractarem de complaurel.—Negre: Las poesias son fluytas.—A. T. y F.: Hi anirà la sinonimia.—C. Galcerán: Està molt millor y l' altre está bé.—Noy maco: Hi anirà un epigrama.—Esquila-crachs: Idem lo quadrat.—Fall de pernil: Idem lo problema.—C. Gumá: La poesia vá bé.—R. Jofre: publicarem un epigrama.

Lo Terse ab los russos...
 Lo Papa ab los turchs...
 Já tant se me 'n dona
 que aixís guanyin altres
 com que guanyin uns.

CANTARELLAS.

¿Qué dius noya?.. Si t' estimo?
 Men amor arriba á un punt?..
 Tens quatre duros que 'm deixis
 que t' ho pagaré tot junt!..

E. T.

Perque tens un ull que parla
 deixarem está 'l tractat:
 entre 'ls ulls y aquesta boca
 me farias mal de cap.

E. X.

Quan del teu costat m' aixeco
 quins recorts de ta hermosural
 plé d' amor, plé d' esperança,
 plé de ditxa y plé... de pussas.

G. G.

Si veus que no butxaquejo
 tot seguit fas mala cara.
 Tu ets com una llumenera
 s' acaba l' oli y s' apaga.

P.

Un pare acompanyava al seu fill á un establiment, ab l' intenció de posarlo per aprendent.

—Bueno, deya, ¿y quan l' hi donará vosté?
 —Ja veurá, va fer l' amo, diga vosté lo que pretén. Vosté es lo pare del noy, y en aquesta terra, qui t' ase fá 'l preu

Un fart sentia parlar de una noya, de la qual deyan:

—Es molt coqueta: jo no m' hi casaria pas.
 A lo que responia 'l primer:
 —Mes val casarse ab una coca, que es mes grossa.

Marxava un tren á gran velocitat.
 De prompte 'l maquinista s' adona de un pagés que de un tros lluny fá ademans desesperats.

Prevenintse ab temps, posa má al freno y para tren.
 —Que hi ha? pregunta 'l maquinista.
 —Res, contestá 'l pagés, que m' hi deixat los mistos á casa y volia dirvos si 'm deixarau encendre aquest cigarro á la fogainá.

Lo figurin Bataller
 vá á ca' l' sastre, escull la roba,
 se la mira, se l' emproba,
 l' hi está bé y surt al carrer.
 Com no paga cap diner
 va flamant com un llampech,
 y si algú admirantli 'l gech
 l' hi diu que vá elegantment,
 costesta senzillament:
 —«Jo sols porto lo que dech.»

S.

Es tant relletja la Sila
 que quan al teatro se 'n vá
 per millor desimulá
 sempre pren l' última fila.
 La séva amiga Camila
 á qui l' enveja rosega
 dia sempre de rabia cega:
 —«Com sa fla no es de un sol
 la fla dolenta vol;
 Deu las cria y las aplega.»

O. P. N.

SOLUCIONES

À LO INSERTAT EN LO NÚMERO 399.

1. QUADRAT DE PARAULAS.—V A N O
A M O R
N O Y A
O R A N
2. GEROGLÍFICH—DIALECH —Prou cartas, vaja noy, posa las novas á la capsá.
3. PROBLEMA ARITMETICH.—3 mes 9 mes 18 mes 12.
4. FUGA DE CONSONANTS.—Si tinch cinch dits son tots molt fors si 'ls tir cinch tirs lo foch no 'ls tors.
5. SINONIMIA.—Gracia.
6. TORTURA CEREBRAL.—Ca-i-aa-l.
7. XARADA I.—Ba-ca-llá.
8. ID. 2.—Pres-ti-di-gi-ta-ció.
9. ENDAVIDALLA.—Puro.

Han endavinat totas las solucions lo ciutadà Coixis; n' han endavinat 7, Tres garrofas; 6 admirador de Lola Ruiz, Freixeta petit, Estripa-quentos y Esquila crachs; 5, Francesch Vergonyos, S. C. Maulleuhenca, Rusófilo y Quintaneta; 4, Maárlenyo y Malva americana; 3, Deixemhi ser y Jove de 10 ans; 2 B. Lluís, B. y Bofill, J. Ruiz y Montaner y Nivelty nomes que 1, Campaner catalá, Dos artistas magres, un que no t' paper blanch y Sumalacarregui.

IDEM À LO INSERTAT EN LO NÚMERO 400

1. QUADRAT DE PARAULAS.—C Z A R
Z A R A
A R A M
R A M S
2. TORTURA CEREBRAL.—Buenos-Ayres.
3. SINONIMIA.—Bolet.
4. ANAGRAMA.—Amor—Mora—Roma—Romo—Romá—Mora.
5. XARADA I.—A-na-gra-ma.
6. ID. II.—Cor-ba-ta.
7. ENDAVINALLA.—Vi.
8. GEROGLÍFICH.—La vida com mes s' allarga, mes s' escursa

Ha endavinat totas las solucions la ciutadana Angeleta; n' han endavinadas 8, los ciutadans Rossinyol, Coxis y Rusófilo; 7 los ciutadans Dos caps de bou solters, Ventureta y Leonor y S. C. Maulleuhenca; 6 los ciutadans Dos Veteranos, Noy del Piscas, F. H. G., Dos de Besalú, Un burro de treball; 5 Pepito, y Munde-ta, Un de la Sagrera, M. M. C. Badaloni, Un battejat, y violinista estripat; 4, Páu bufó de Reus, Ll. Bosch, Odon, Estripa-quentos, Francesch Vergonyós, Malva americana y deixemhi ser; 2, B. y Bofill, Dos artistas magres y un que no t' paper; y finalment; no y mes B. Lluís.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Passejantme pèl jardí de un palacio vaig trobar un estanch alimentat per un lleó de már-mol, que treya aygua pèls ulls, per un peu y per la boca; y preguntant al jardiner quan temps estava per omplirse, anant tots los raigs

plegats, me respengué: —No 'u sé: sols tinch experimentat que 'l primer ull tot sol l' ompla en dos dias; lo segon en tres, lo péu en quatre, y la boca en sis horas. Se demana la resposta que 'l jardiner ignorava.

METRIPA-QUENTOS.

TRENCA CLOSCAS.

No contis tant plá.

Combinar aquestas lletras formant un nom que siga l' aspiració de un numerós exercit.

ESQUILA-CRACHS.

SINONIMIA.

Rara tot se n' ha posat
 D. Tot que está en total,
 puig si bé es un disbarat,
 trobantse en semblant estat,
 un desitj, es natural.

F. F. y C.

QUADRAT XARADA.

primera

segona

tercera

quarta

quinta

sesta

séptima

Omplir aquestos pichs ab lletras que llegidas horizontal y verticalment (advertint que hi ha de haverhi setse vocals totes igualas), sigan las ratllas las solucions de la xarada següent:

Té una segona l' Espona
 que tres sel tot animal
 per corre y sent menescal,
 diré que té cosa bona.

Allí 'l Reig hu visitar
 quint sempre diligent,
 y sens cap sis, com 'l vent
 ab un quart vá aná y tornar.

Me podéu ben creurer, sí,
 que de corre 's féu un fart
 pero també os haig de di,
 que d' animal per aquí
 com aquell... ¡cal cap se 'n quart.

UN FART DE COSTELLAS.

I.

Prest lo tribunal fallava
 la causa, en certa ciutat,
 un home á qui s' acusava
 de robo y assassinat.

En negarho, llarga estona
 l' imbécil volgué insistir,
 y ja una prima segona
 fins tractava d' imprimir.

Quan morta la dos li queya
 sentint de sa culpa 'l pés,
 semblarli una vèu l' hi deya
 eposants: hi ab grans crits: «Tres»

De rubor la cara trista
 ompli lo remordiment
 y en lo tot alsant la vista
 declaró ser delinquent

S. PICA.

II.

Prima es nom, ho pots ben creure,
 y dos no hi ha res més vell.
 Tot mes que tot, qu' es aucell
 te diré si no 'u sabs treure.

COXIS.

ENDAVINALLA.

Volto sense tenir camas
 toco sense tenir mans
 y sense ser aristócrata
 tinch un lloch molt elevat.

MITEA Y ALTA.

(Las solucions en lo próxim número).

Imp. de Enrich Villegas.—Pelayo, 90.—Barcelona.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mítj.